EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | | Actualitzat el 16/11/2018 a les 13:01

Qui no coneix... Jaume Fontanet, no tingueu por dels morts

PEL SENYOR RAMON
Il·lustració: Maria Picassó.

Deu ser dels manresans més populars perquè, quan convé, sempre hi és. I no falla: tard o d'hora us convindrà. L'home -Jaume Fontanet i Picas- va néixer el 1930 sobre el negoci familiar que el seu avi ja havia arrencat al carrer de Sobrerroca: una funerària. El seu pas per l'escola es confongué amb el de la guerra i, acabat el conflicte bèl·lic, el seu pare l'envià a Barcelona per aprendre a fer caixes. Caixes ben fetes, de quan les funeràries tenien fusteria pròpia i calia una mà destra a fer els taüts. Així, quan tornaria a Manresa, ell s'estaria al costat de l'oncle, cap de taller, i aniria aprenent la lletra menuda de l'empresa. Tanmateix, el vestit a mida, ni que de fusta sigui, aviat fou substituït per la confecció industrial, talment els cavalls van ser rellevats per motors de combustió. En Jaume Fontanet, doncs, es va capbussar a la funerària lluny de ribots i garlopes, i la va saber fer créixer en un mercat que -desenganyem-nos- és estadísticament limitat. Les manresanes i els manresans morim de manera inexorable i ordenada, a raó de dos o tres per dia. Feu números: la cosa justeja. Només hi ha una solució, i és la de guanyar-se el client. O per ser exactes, la família del client. I a can Fontanet, d'això, en sabien. Va venir aleshores que els nous ajuntaments democràtics van plantejar-se unes pompes fúnebres municipals i només quedà l'opció d'aliar-se amb la competència de la família Alcañiz, a suggeriment del propi alcalde. De Fontanet a Fontal, doncs! Cal recordar que aquella fusió no va acabar bé? De resultes de l'aventura, l'oferta local es triplicà, i els Fontanet -ara Fontanet-Sunyé- creaven Fontanova. I fins avui mateix. Comptat i debatut, en Jaume Fontanet, amb 88 anys, fa vora set dècades que acompanya sepelis. I encara que el gerent ja és el seu fill -Jaume Fontanet Marín-el Fontanet pare molts dies encara atén protocol·làriament els dolguts. Si n'ha vist de coses, si n'ha sentides! Drames profunds i també raons mesquines proferides davant del cos present del finat. El senyor Fontanet, sabedor de l'ofici, amortalla en silenci i calla amb la gravetat d'un sepulcre. «Hi som per ajudar, per passar el tràngol». El temps farà la resta, tot aprimant la memòria. Però que ningú se l'imagini fred o distant. Ell mateix ha conegut la dissort a casa seva, perquè treballar amb la mort no te n'estalvia els rigors. I quan li demaneu per la seva us dirà que no té pressa, ni tampoc té rumiat res d'especial. «Que ho decideixi el fill!». Perquè, al capdavall en Jaume estima la vida, i és home de córrer-la. Elegant, quan convé també sap perdre aquell aire reservat que l'acompanya. I ara que som a Tots Sants -que és com la festa major dels cementiris-Jaume Fontanet fa balanç d'una dedicació que ha esdevingut vocacional. Vegeu-lo governar a la sala Montserrat! Sap estar, i sap dir sempre la paraula justa. I a poc a poc, i si no es torça, fins sembla que hagi de ser ell qui -desafiant les lleis de la biologia- ens hagi de facturar amablement a tots els altres!